

Nõnda ollivad nad siis nüüd ka jälle taewa teel kollu juhtunud ja sammusivad sõna lausumata üksleise kõrvval edasi. Nissus iineenesest ei tee küll sedagi halvemaks ega waesus paremaks, waid wagad ja jumalatartlikud wõiwad niisama rikkad kui waesed inimesed olla, ja niisamuti on hõelaid, ülbemeelseid inimest rikaste bulgas, kui ta nurjatumaid tigedaid inimesi waeste bulgas olemas. Aga nagu seda nüüd eluilmas sagedastest näha on, et rikas waese peale on nii üle õla harjunud alla waatama, nõnda oli lugu ta siin: teine oli liig uhke, teine liig hõbelik, ja nõnda jää mõlemate suu luffu.

Tee läks issa järjest hõkkilisemaks ja rikas mebel jalakäimine raslemaks, kust tema oli vats mees ja ei olnud lõigel oma eluajal nii pikka teed jalgsi veel mitte käinud. Waene mees aga oli kuiwetu kerge mehile ja temal oli jalakäimine wilund amet; sellepärast jõudis ta riklast varsti ette. Taewa üksesse ette jõudnes jää ta kartlikult seisma, ta ei julgenud üksesse pibta koplutada, istus wagusi üksesse kõrvale maba ja mõtles: „Els ootame, kuni naabrimees ta siia jõuab, küllap tema ehl issa koplutab.

Bulga aja pärast jõudis rikas mees järele; ta mehile higitses ja oli puru väsinud, aga ta ei läbenud ninagi nuusata, waid panj aga lohe ulfest sisse minema, ja et üks lulus oli ja leegi mitte sedamaid ei tulnud lohti tegema, holas ta uist raputama ja rusikaga üksesse pibka pelsma. Siis töötas Peetrus wõimega, tegi üksesse lahti, silmitses mõlemaid ja ütles rikka mehe vastu: „Wõi siina oledki, kes siin nii suurt lära ja mürä teeb! Mis rutt sul on? Ma arwan, sul ei ole asja, siin nii suureline olla. Palju head ei ole meil siin ülewel sinust just mitte kuulda olnud.“

Siis labanes rikka mehe julgus küll üdige tublistele. Peetrus põõris nüüd waese mehe poole, sirutas talle lätt, et tal hõlpSAM oleks, püstti töusta, ja ütles siis: „Asüdige aga nüüd mõlemad siia eestuppa sisse; pärast saab mis saab.“

Ga see ei olnud ta veel mitte taewas, kuhu nad nüüd

siisse astusivad, waid ainult üks suur eeskoda bulga linnistesse utsega, pifad pingid seina äärt mööda.

„Bulale siin natuse“, ütles Peetrus, „ja oodake, kuni ma tagasi tulen. Aga niisama tühja päärist ei sunni teil siin mitte istuda, waid peate targu õra orwama, missugust elu teie siin ülewel ihaldate elada. Kumbki teitest peab karwa peal seda osaks saama, mis ta ise soovib.

Sellepärast mõtelge hästi järele, ja kui ma tagasi tulen, siis ärge viitke aega, waid ütelge lohe välsja ja ärge midagi unustage; fest taga järele on fölik liig hilja.“

Peetrus läts. Mehed tuetasivad pingi peale ja jäi wad sügavasse mõttessse istuma. — Tülli aja pärast tuli Peetrus tagasi ja küsits, kas nad oma mõttlemisega valmis on ja mis kumbki enesele igaweseks osaks soovib. Sedamaid karas rikas mees püstti ja ütles: „Mina soowin enesele ühe suure fuldlossi eluasemeks, mis toredam kui keslegi keisri loss, ja sühuo soowin fölige paremaid söökisid, iga hommiku töhwi ja subkrusaia, iga lõunelts flapraadi ja worsti ja tanguputru rõõsa piimaqa, need on minu fölige armisamad rood, ja iga öhtulks issa uut isesugust sööki. Peale selle äls pehme sobwa ja kirju öökuub ja minu kodune ajaleht, et teada saaksin mis ilmas sünib.“

Seda kuuldes, waatas Peetrus laatundlisi silmaga temale otsa, jää tükkits ajaks wait ja küsits wiimaks: „Siis muud sa ei soovi enesele ühtigi? — „Küll issa“, hūudis rikas mees ruttu, „raha, palju raha, kõik lassid ja kapid täis, niipalju, et seda lugeda ei jõua!“

„Seda lõike pead saama“, wästas Peetrus, „tule läsa!“ Ja Peetrus tegi nende bulga uste seast ühe üksesse lahti ja wiis rikka mehe ühte toredasse fuldlossi, seal oli lõik nõnda, kuidas teine oli soowinud. Kui Peetrus riklale mehele lõik oli lättie näidanud, läks ta õra ja läks lossi wärawa taha ühe suure raudkiivi.

Nüüd ajas rikas mees kirju öölune selga, istus pehme sobwa peale, sõi lõhu täis ja wõttis siis ajalehe lätte, läis